

NGB artikel 34b

De kinderdoop

1 de waarheid

2 de waarde

Gemeente,

Over één ding is bijna iedereen het wel eens: je kunt maar één keer gedoopt worden. Want de doop is teken van de ingang in Gods Koninkrijk. Het ontzet worden uit satans macht en ingelijfd worden in Jezus' rijk. Romeinen 6 noemt het daarom het begraven worden in de dood van Christus en weer opstaan met Hem. En dat kan maar één keer gebeuren. Dus de doop kan en mag maar één keer aan iemand bediend worden. Je kunt niet én als kind gedoopt zijn én je als volwassene laten dopen. Of je zou moeten zeggen als je je dan als volwassene laat dopen: de kinderdoop was niks, dat waren gewoon een paar druppeltjes water op mijn voorhoofd en meer niet. Ik ben wel met water nat gemaakt, maar ik ben niet gedoopt. Dus óf de kinderdoop is niks, betekent niks, óf de kinderdoop is doop en dan is dat eens en voor heel je leven genoeg.

Artikel 34 gaat uiteraard uit van dat laatste. De kinderdoop is doop en daarom voor je hele leven geldig. Je kunt en mag niet overgedoopt worden. En daarvoor noemt het 2^e deel van dit artikel eerst 3 Bijbelse lijnen, en daarna willen we nagaan wat de betekenis daarvan is in verschillende situaties. En daardoorheen is de rode draad: de waarde en de rijkdom daarvan. Want de kinderdoop heeft een waarde, een rijkdom zo groot en zo mooi. Als je dat beseft dan wil je de kinderdoop ook niet kwijt. En zou het niet belangrijk zijn om als opvoeders, ouders, leidinggevenden, ambtsdragers, dat uit te dragen en uit te stralen. Dat de kinderdoop zo iets rijks is, zo iets moois. Dat je die niet kwijt moet willen. Want kijk, als de doop voor ons weinig tot niks betekent, dan kunnen we wel in de hand werken dat jongeren denken: nou als die kinderdoop dan schijnbaar zo weinig betekenis en rijkdom heeft, geef mij dan een maar een doop die wel iets betekent en rijk is, en dat lijkt dan de volwassendoop te zijn want dan ervaar je tenminste heel bewust iets. Dat lijkt dan waardevoller te zijn dan een kinderdoop waar je bij gemeenteleden toch nooit iets van merkt.

1 de waarheid

Artikel 34 trekt eerst drie lijnen als het gaat over de kinderdoop. De eerste is die van de belofte. Zoals de besnijdenis een teken en zegel was van de belofte van God: 'Ik zal u tot een God zijn en uw nageslacht na u', zo is de doop dat ook. De kinderen van Israel hadden beloften, en onze kinderen hebben dezelfde beloften van God en daar is de kinderdoop een teken en zegel van. Daarbij is de grondgedachte, en dat is wezenlijk, dat God in Oude en Nieuwe Testament op dezelfde manier met mensen omgaat en op dezelfde manier mensen zaligmaakt. Geen tegenstelling of verschil wat dat betreft. God gaat

met mensen om in een verbond. Hij komt tot mensen met Zijn belofte. Ik zal... Nu noemt de Bijbel wel ergens het nieuwe verbond. Dat dat komen zal, in Jeremia 31. En in Hebreëen 10 dat dat gekomen is. Dat God zegt in dat nieuwe Verbond: Ik zal u tot een God zijn en Ik zal uw zonden nimmermeer gedenken en Ik zal u een nieuw hart geven. Dat verbond is nieuw. Dan staat er: het is niet gelijk het verbond dat Ik sloot met u toen Ik u uit Egypte voerde. Bij de Sinai. Een verbond met heel de offerdienst, tempelvoorschriften, alle ceremoniele wetten over priesters en offers. In vergelijking daarmee is het nieuw in het Nieuwe testament. Al die offers en tempeldienst is vervuld in Jezus Christus. Maar de kern van het verbond is hetzelfde als het verbond met Abraham. Gods verbond en belofte. Ik zal.... En dat blijkt ook wel daaruit dat heel de bijbel door mensen op één manier zalig konden worden: door het geloof. Door het God te laten doen, door overgave en toevertrouwen aan de belovende God. Abraham wordt ook de vader aller gelovigen genoemd. Aller gelovigen. Ook die van het Nieuwe Testament en ook van ons. Hebreëen 11 noemt de voorbeelden van het geloof in het Oude Testament als voorbeeld voor ons. Er is heel de bijbel en alle tijden door één manier waarop God met mensen omgaat: Hij komt tot mensen in Zijn verbond met Zijn beloften en mensen worden zalig door geloof.

Geen verschil tussen Oude en Nieuwe Testament wat dat betreft. En bij die beloften van God hoort een teken. Eerst de besnijdenis, en nu de doop. Die hoort bij die beloften van God. De doop verzegelt dat Gods beloften waarachtig zijn. De doop is geen teken van mijn geloof, maar van Gods belofte. Dat die waarachtig is. De doop is een lamp die hangt aan het gouden koord van Gods belofte. De doop schijnt dus altijd. Want dat koord breekt niet. Ook niet als ik twijfel. Dan schijnt de doop over mijn leven: God is gewillig, God meent het, je bent welkom bij God. Gelukkig dat dat zo is. Dat de doop niet hangt aan het zijden draadje van mijn geloof. Wat zou het licht van de doop dan soms doven en flakkeren en weinig licht geven. Want als ik twijfel, twijfel aan mijn geloof, of het wel echt is, twijfel aan mezelf of ik wel welkom ben bij God, als de draad van mijn geloof rafelt, dan dooft ook het licht van mijn doop. Dan heb ik alleen de ervaring en herinnering over dat ik het toen heel bijzonder ervaren heb. Ach zegt de duivel, dat was ook maar door de sfeer en doordat je in het middelpunt stond, dat was ook maar schijn. En het licht van mijn doop gaat uit.... Ik blijf arm achter. God zij dank verzegelt de doop niet mijn geloof, maar Gods verbond en belofte, dat aan mijn geloof voorafgaat.

Het tweede dat artikel 34 noemt is een wat onbekend gegeven, maar waar een diepe Bijbelse lijn achter zit. In Leviticus 12 staat dat de moeder voor haarzelf moest offeren. Maar in Lucas 2 als Maria dit ook doet, na 40 dagen, na de geboorte van Jezus, dan staat er dat zij dit doet voor hun. Dus voor haarzelf en voor het Kindje Jezus. Dus dat offer betreft de moeder en het kind. Maar dan denk je: hoe kan dat? Dat er voor een kindje geofferd moest worden? Want offeren houdt verband met zonde, met vergeving. Hoe kan dat dan voor een klein kindje? Nu, daar heeft de Bijbel een eerlijk en duidelijk antwoord op: omdat ook kinderen zondig zijn. Artikel 14 en 15 hebben dat uiteengezet. Kinderen zijn in zonden ontvangen en geboren. Psalm 51. Kinderen delen in de zonde van Adam, Romeinen 5. Delen in zijn schuld en in zijn zondigheid. Dat betekent twee dingen: kinderen zijn het oordeel onderworpen. Kinderen verdienen het ook om verloren te gaan. God rekent hen de schuld van Adam aan en toe. (God wil hen ook de gerechtigheid van Christus toerekenen). En het betekent dat een kindje geen vrije wil heeft om voor Jezus te kiezen of om te geloven. Nee, het is als een vis in het water van het onbekeerde leven. Het wil er niet uit en kan er niet uit. Zo is een kindje? Kun je zeggen: wacht maar tot dit kindje ouder wordt? Wacht maar of het zelf naar God gaat vragen?

Dat zicht op pasgeboren kindjes is heel wezenlijk voor de kinderdoop. Genade kan niet wachten. Gods verbond kan niet wachten. Dan ligt zo'n kindje onder de vloek van God en onder Zijn oordeel. Of gij niet belijdt dat onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn en daarom de verdoemenis zelf onderworpen. Het heeft vanaf het eerste uur in de moederschoot genade nodig, een verbond nodig van God. Anders..... En je mag mensen die alleen voor de volwassendoop zijn echt wel vragen: hoe zie je dat nou? Wat denk je van een pasgeboren of ongeboren kindje? Vaak komt de verwerping van de kinderdoop voort uit de gedachte dat het met zo'n pasgeboren kindje nog wel meevalt, of het mondt er op den duur in uit. Dat zo'n kindje wat neutraal op de wereld komt en later zelf kan kiezen en dan hoort daar de doop bij. Dan is er wel veel verschoven. Dat was bij Spurgeon of Bunyan niet zo, daarom vonden hun preken herkenning, maar daarom zien wij in onze tijd vaak dat mensen niet alleen over de kinderdoop anders denken, maar ook over heel de sfeer van het geloof, en het leven met God en de kerkdienst. Omdat er ten diepste over zonde en genade niet meer Bijbels wordt gedacht en beleefd

Het derde wat artikel 34 noemt is dat Paulus in Colossenzen 2 de doop noemt de besnijdenis van Christus. Dat met andere woorden de doop staat voor hetzelfde als de besnijdenis. Want was de besnijdenis? Een stukje vel rond de penis werd afgesneden en er af getrokken, uitgetrokken. Dat deed natuurlijk zeer. Om aan te geven: God trekt je zonden eraf, eruit, uit je leven, en dat doet ook zeer, je vlees vindt dat niet fijn en wil dat niet. En dan zegt Paulus, kijk dat tekent ook de doop uit. Begraven worden met Christus. Opstaan met Christus. God laat de zonde afsterven en een nieuwe leven opstaan. En dat doet God. Zoals je besneden wordt, zo'n baby besnijdt zichzelf niet. Zoals je gedoopt wordt, je doopt jezelf niet. Om aan te geven: het gaat om iets wat God doet. Je met Christus begraven en doen opstaan, je overzetten uit satans rijk en Jezus' rijk. Minstens zo duidelijk blijkt dat uit Romeinen 4:11. Daar noemt Paulus de besnijdenis een zegel, bevestiging, onderstreping van de gerechtigheid van het geloof. Niet van het geloof, maar van de gerechtigheid van het geloof. En dat is vergeving en nieuw leven. Besnijdenis is teken en zegel van vergeving en nieuw leven. En kijk dan eens naar de doop. Het water van de doop. Dat is geen teken van geloof, maar van Jezus' bloed. En Jezus' bloed zorgt voor vergeving en nieuw leven. Precies hetzelfde als waar de besnijdenis teken en zegel van is. Dus besnijdenis en doop dekken elkaar inhoudelijk helemaal. Vooral daarin dat het geen tekenen van geloof zijn, maar van vergeving en vernieuwing. En de HEERE is gewillig dat te doen. We hoeven Hem niet gewillig te maken. Hij is gewillig, maar wij niet.

En in Genesis 12 werd Abraham besneden als volwassene, daarna zijn nageslacht. Op het zendingsveld en in onkerkelijke situaties in Nederland worden volwassenen gedoopt en daarna hun nageslacht. Dezelfde lijnen. Maar dopen is niet gelijk te stellen met opdragen. Want dan loopt de lijn van de ouders naar God toe. Bij de doop is er een andere lijn onder en eerder: die van God naar het kindje toe met Zijn verbond en Zijn belofte.

2 de waarde

Dan denken we eerst aan iets heel teers. Wat is de waarde van de kinderdoop na de doopdienst? Als een kindje heel spoedig komt te overlijden? Ouders moeten een kindje afstaan. En in het hele kleine kistje wordt het kindje in een heel klein grafje gelegd en het babykamertje is leeg en blijft leeg. En ook een ander kindje, als dat komen mag, kan dat kindje niet vervangen of doen vergeten. En dan komt bij de bedroefde ouders de vraag naar boven toe: waar zou ons

kindje zijn? Eerst duw je hem misschien nog even weg, maar dat kan ook niet: waar is ons kindje in de eeuwigheid?

Eén ding kun je niet overnemen: dat men zegt: het was de onschuld zelve, het heeft nooit kwaad gedaan. Want de doop sprak anders: kind des toorns, in Adam vallend onder diens oordeel en vloek. In zonen ontvangen en geboren. Van hetzelfde laken ene pak als ik ben als vader en moeder. De kiemen zaten er al in van binnen. Van die vreselijke afval van God en geneigdheid tot het kwaad. Het verdiend de hemel niet en zou hem ook nooit gezocht hebben ook. En ik kan er een hele strijd mee hebben, en heel diep zuchten: wat een ellende is de zonde toch.

Maar...maar het was een verbondskindje. Het was gedoopt. En nu trekken we de kring belangrijk breder. Dat verbond begint niet pas wanneer een kindje gedoopt wordt, nee, dat is er al in de moederschoot zodra er leven is! Toen al was het verbond er en gold Gods belofte. Ook voor al die kindjes die al stierven in de moederschoot, na 5 weken of 10 of 15 weken of 25 weken. Aan wie het verbond niet verzegeld kon worden door de doop. En toch: verbondskind. Uit genade opgenomen in het verbond. En gedragen in de hemel. Wat een wonder. Kind van Adam, kind van mij, en toch: behouden. Dankzij het genadeverbond. Ik zal u tot een God zijn en uw zaad na u. Zeker is dat als één van beide ouders gelovig is. En als dat niet zo is, dan kunnen wij de grenzen van Gods verbond niet naspeuren

Al die naamlozen, die op aarde nooit een naam kregen zelfs in de hemel. Als je bedenkt hoe hoog vroeger de kindersterfte was, dat ook nu nog 1 op de 3 zwangerschappen eindigt in een zogeheten miskraam: hoevelen zullen er in de hemel zijn, die op aarde nooit een naam hadden. En hoevelen die op aarde een naam hadden, in de wereld, in de kerk, zullen daar misschien wel net zijn. Waar gaat het nu eigenlijk om? . Als je de kinderdoop, het verbond ontkent, dan gooi je wel veel weg, aan troost. En je laat ouders of over aan onzekerheid die alleen door bijzondere openbaringen kan worden weggenomen, of, of je doet maar iets van; nou ga er maar van uit dat goed zit, zo'n kindje heeft nog geen kwaad gedaan....

God zij dank groeien er ook kinderen op. Die bezig raken met het Woord en met de HEERE. Deserteren kan niet meer, wegluchten ook

niet, want het Woord houd je tegen, trekt je. Je zoekt Christus, leest je bijbel, doet belijdenis en gaat ervoor. En dan....komen er andere tijden. De twijfel slaat toe. Je weet het niet meer zo zeker. Je valt jezelf tegen in plaats van mee. Je zonden zijn zo hardnekkig. En je ziet er steeds meer. Wat is je schuld toch groot. En waarom dien je God eigenlijk? Lees je, bid je, ga je naar de kerk? Is dat nou echte behoefte, of alleen maar gewenning. Dien je God nou om Hemzelf, of alleen maar om er beter van te worden. Hoe heb je het met jezelf? En je maakt soms dingen mee. Zo erg, zo dikwijls achter elkaar. En je merkt zo weinig van God. In je leven niet want waarom gaat het allemaal zo. En in je gebed niet, want God hoort het niet en laat toch dingen gebeuren, al vraag je dat het niet zal komen, en waar je juist om vraagt: diploma, gezondheid, vriend of vriendin, goed huwelijk, werk, een beetje levensvreugde, dat geeft Hij niet.

Ja, dat weet je soms niet. Maar: je bent gedoopt! Dat wil zeggen: God meent het wel echt met jouw, met u. Dat heeft Hij laten zien en bevestigen ook: Ik wil jouw God zijn, Ik zoek je zaligheid. Daar mag je op terugvallen. God meent het wel oprecht. Wat is die kinderdoop toch rijk! Want die komt uit God. Hing niet af van mijn keuze, of geloof, of gewilligheid, maar die kwam op uit Gods goedertierenheid. Als mijn doop och hing aan mijn keuze, aan mijn geloof, dan zou hij wankelen als ik zou twijfelen. Misschien had ik wel nooit gedoopt mogen worden, want meende ik het niet echt. Maar de geldigheid van mijn doop steunt niet op het smalle pootje van mijn geloofskeuze, maar rust op de vaste grond van Gods verbondstrouw. Val terug op Hem! Maakt U mij zalig, want zelf weet ik niet hoe ik het heb.

En al lijkt God dan ver weg, je levensweg is zo moeilijk, is dat nu een Vader Die voor je zorgt, en al laat je gevoel je helemaal in de steek, zie op de doop: Daaruit blijkt dat God het goed met je meent.

Er zijn kinderen die opgroeien en een andere kant op gaan. Gedoopt, naar Gods Naam genoemd dus, en onbereikbaar. Van lieverlee valt er niet meer mee te praten. Geen opening meer, geen aanknopingspunt. Hij of zij denkt er niet eens me erover na. Wat blijft er nog over? Welke verwachting kun je nog hebben?

Deze: het kind/kleinkind is naar Gods Naam genoemd. En dan horen we de Bijbelheiligen zo vaak één ding zeggen: om Uws Naams wil.

Dat geldt enkelingen, maar ook het volk Israel, ook een kerk, een gemeente. Die zijn afgedwaald van de HEERE. Denk aan het volk Israel ten tijde van Mozes. (Exodus 32) Bij het gouden kalf. En God zou heel het volk uitroeien had Hij gezegd. En Mozes bidt en pleit. HEERE wat zullen de heidenen dan zeggen? God kon zijn volk niet behouden. Want het is toch Uw volk, naar Uw Naam genoemd. Het is toch tot eer van uw Naam als dat volk behouden wordt. En Daniel in Daniel 9 die bidt om de terugkeer uit de ballingschap, om de herbouw van de tempel, om herstel van het volk, die zegt: want het is naar Uw Naam genoemd. Doe het daarom HEERE! Het is tot eer van uw Naam als naar Uw Naam genoemden zalig worden. Als wij nu zien dat ons kind afdwaalt, onze kerk afdwaalt, en God verlaat, ons land en volk God verlaat, velen van Israel Jezus niet kennen, wat is dan onze roeping? Hem aanroepen, omwille van Zijn verbond. Pleitend op de eer van Zijn Naam. Of laten wij God wegtrekken en Zich inhouden, zonder hem aan te roepen op Zijn Naam?

De kinderdoop. Geweldige rijkdom. Een leven lang verwachting!

Amen